

Slutligen var bergvägen lockande därför att den skulle föra oss till absolut okänt land, där ingen europé satt sin fot. Den enda kända route vi längre väster ut skulle korsa i en punkt var den, som jag kartlade i februari 1901 då jag från Toghrak-kuduk med kameler gick norr ut tvärsöver Pei-shans kammar till $41^{\circ} 29'$ n. br. och därifrån svängde mot väster, sydväst och väst till Altmisch-bulak. Ehuru 33 år förflutit sedan dess, hade jag ändå en livlig hågkomst av att vi ej hejdats av sanddyner och att marken var relativt hård och bekväm för kameler.

Jag erkänner gärna att det gamla försåtliga desiderium terræ incognitæ, som förr så många gånger lockat mig ut på vilda äventyr, även nu bidrog till att fälla utslaget till förmån för bergvägen. Och då vi voro ute för att söka efter en trafikabel bilväg och hade grundade skäl att misstro ökenvägen, var saken klar. Därför blev det ännu så länge ingen svängning åt väster, utan vi bibehöllo vår kurs mot Pei-shans, "Den norra bergens", fot.

Snart äro vi inne bland bergen och följa tydligen en gammal väg utprickad genom talrika rösen och med ett gammalt vaktorn på en kulle. Vid vänstra bergsfoten är en liten stenmur uppförd och ännu ett vaktorn. Shih-pan-ch'üan, "Den klippiga källan", vid foten av en liten tröskel är en öppen bassäng av ypperligt, klart källvatten, $2 \times 1,5$ m. stor och 0,7 m. djup. Här tömmes det sämre vattnet ur våra behållare och de fyllas med nytt härligt källvatten.